

МОМЧЕТО НА СИРЕНАТА ГРЪЦКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от гръцки: Костас Шаперас, Петър Чолов, —

chitanka.info

Имало едно време един рибар. Той станал на петдесет години, но все още нямал деца. По цял ден ловял риба и капвал от умора.

„Ех — мислел си рибарят, — да имах и аз едно детенце, та поне малко да ми помага“.

Един ден, като ловял риба, от преумора му се завило свят и той се строполил в лодката си.

— Ах, боже мой! — изохкал старият рибар. — Да имах и аз едно детенце.

Тогава от морето изплувала една сирена и му казала:

— Какво ти е, та охкаш?

— Какво ли? — отвърнал той. — Станах вече на толкова години, а нямам нито едно дете да ми помага в работата, та да не се измъчвам по цял ден сам.

— Аз ще ти дам едно детенце, но ще ми го върнеш ли, когато стане на дванадесет години?

— Добре — съгласил се с радост рибарят, като си мислел, че докато стане на дванадесет години, сирената ще го забрави.

— Вземи тази ябълка — казала му сирената, — изяж я и догодина жена ти ще роди момченце.

Взел рибарят ябълката и я изял.

След година жена му родила момченце, както му казала сирената. Колкото повече растяло детето, толкова по-красиво ставало. От радост баща му съвсем забравил какво му заръчала сирената.

Един ден, когато детето седяло на задната част на лодката, от морето неочаквано изскочила сирената, грабнала го и го отнесла в своя дворец на морското дъно. Тъй бедният рибар изгубил детето си и отново останал сам.

Сирената задържала детето, докато станало на седемнадесет години. Тогава тя пак го извадила на морския бряг, дала му една от своите люспи и му рекла:

— Хайде сега върви, където искаш!

Момчето тръгнало направо за родната си къща. Когато го видели, майка му и баща му ахнали от изненада.

Веднъж на момчето му омръзнало да стои в къщи и казало:

— Ще ида да се поразходя малко из полето.

Вървяло, вървяло и стигнало до един дол. Гледа — една свиня, един орел и безброй големи крилати мравки наобиколили една мърша

и се карат помежду си.

— Добре, че дойде, юначе, та да ни поделиш тази мърша, защото ние щяхме да се избием помежду си — казали му животните.

— Откъде да знам как да ви я поделя? — отговорило момчето.

— Подели ни я, както искаш, и ние ще бъдем доволни!

Тогава момчето дало кокалите на свинята, месото на орлите, а шкембето и червата оставило на мравките.

— А сега — казали му животните — за доброто, което ни стори, ще ти дадем и ние по нещо.

Свинята му дала косъм от своята четина, орелът — перо, а една от мравките му подала едно крилце.

— За какво ми е това крилце? — казало момчето на мравката. — С какво можеш да ми помогнеш ти?

— Вземи крилцето ми, някой ден може да ти потрябва. Ти ме смяташ за нищо, но аз ще ти намеря жена.

Момчето взело и крилцето на мравката.

— Когато ти потрябваме, нагрей нещата, които ти дадохме, и ние ще пристигнем веднага — казали животните.

— Добре — рекло момчето.

Взело подаръците, скрило ги в пазвата си и се върнало в къщи.

Един ден баща му го повикал при себе си и му казал:

— Ние, синко, вече остаряхме и имаме нужда от човек да ни гледа. Време е да се ожениш.

Момчето обаче не харесвало нито една девойка от селото. Не минало много време и един ден царският глашатай разгласил:

„Който иска да се ожени за царската дъщеря, да отиде при нея и да ѝ отговори на три въпроса. Ако отговори правилно, царят ще му даде дъщеря си за жена, ако ли не, ще му вземе главата.“

Хиляди момци отивали при царската дъщеря, но никой не можел да отговори на нейните въпроси и да се ожени за нея.

Момчето чуло това и казало:

— Ще отида и аз.

Заплакали баща му и майка му и започнали да го увещават:

— Остани си, синко, още не сме ти се нарадвали, а ще те загубим.

— Ще отида — казало момчето, — не може иначе. Благословете ме и да тръгвам.

Благословили го родителите му и то тръгнало за царския дворец. След няколко дни пристигнало там и отишло при царската дъщеря, която била толкова красива, че човек не можел да я гледа. Тя взела едно огледало в ръцете си и казала:

— Скрый се, където искаш, аз ще те открия. Ако не те открия до девет часа утре сутринта, ще ти стана жена!

— Добре — отговорил момъкът, — съгласен съм!

Тогава той отишъл край морето, нагрят люспата и ето ти я сирената пред него.

— Какво искаш? — попитала го сирената.

— Искам да ме скриеш така, че никой да не може да ме види до девет часа утре сутринта.

Сирената грабнала момъка, отнесла го в своя дворец на дъното на морето и го скрила там. След това взела, че натрупала пред него като планина всички риби. Момъкът не се виждал никак.

На сутринта царската дъщеря станала, измила се, взела после огледалото и започнала да гледа. Погледнала към планините — не го видяла. Огледала навсякъде по земята — не го открила никъде. Обърнала се към звездите — и там не го намерила. Погледнала тогава в морето, забелязала натрупаните на едно място много риби и си казала:

— Сигурно се е скрил там.

И започнала да наблюдава, без да откъсва погледа си оттам. Свят ѝ се завило от взирание, но решила да гледа до вечерта.

Привечер рибите започнали да се разотиват. По едно време царската дъщеря забелязала момъка да лежи в двореца на сирената.

— Ах, хванах те — казала си тя. — Без малко щеше да ми се изплъзнеш.

И след това отишла да спи спокойно.

На другата сутрин момъкът отишъл при царската дъщеря.

— Е — попитала тя, — къде се беше скрил?

— Познай — отговорил момъкът. — Защо питаш мене.

— Ти беше в морето, в двореца на една сирена.

Момъкът се смаял.

— Добре — казал той. — Ще се скрия и утре и ако можеш, намери ме.

На другия ден момъкът нагрят перото на орела и той пристигнал веднага.

— Какво искаш? — попитал го орелът.

— Искам да ме скриеш така, че да не се виждам отникъде!

Събрали се орлите, грабнали момъка и го отнесли чак в Африка.

Скрили го в една планина. Струпали се около него и направили с телата си цяла крепост.

На сутринта царската дъщеря станала, измила се, взела огледалото и почнала да гледа.

— Я да видим — казала си тя — какво ще направим днес! Вчера много ме измъчи този момък.

Погледнала най-напред в морето, огледала насам-натам, но нищо не видяла. Погледнала към небето — нищо. Към звездите — пак нищо. Обърнала се към планината и видяла много орли, събрани на едно място.

— Сигурно е там — казала си царкинята и не откъсвала вече погледа си от планината.

Привечер, когато започнало да се смрачава, орлите се разотишли един по един. Тогава царската дъщеря забелязала да се червенеет фесът на момъка.

— А, сега няма да ми избягаш вече! Когато се върнеш ще те направя на парченца, защото много ме измъчи — заканила се тя и отишла да спи.

На другия ден сутринта момъкът отишъл при нея.

— Къде се беше скрил? — попитала го тя. — Много ме измъчи ти, но знаеш ли какво ще те направя?

— Познай къде съм бил — казал момъкът.

— Беше в Африка. Орлите те бяха скрили в една планина.

— Добре — казал момъкът. — Ще се скрия още веднъж и ако ме откриеш вземи ми главата!

— Добре. Скрый се, но ако те намеря, утре ще те направя на парченца!

Но царската дъщеря само го заплашвала на думи, защото вече го обичала.

„Какъв ли е този човек — помислила си тя, дето отива ту при рибите, ту при птиците?“

На другия ден момъкът нагрят косъма на свинята и тя веднага пристигнала при него.

— Какво искаш? — попитала го свинята.

— Искам да ме скриеш така, че да не се виждам отникъде!

Събрали се всички свине, изкопали набързо една голяма яма, легнал момъкът вътре, а свинете отгоре, и така нищо не се виждало.

На сутринта царската дъщеря се събудила, взела пак огледалото и започнала да гледа. Гледа към планината — няма го. Гледа към звездите — нищо. Гледа към морето — и там не могла да го намери.

— Ех — казала си тя, — къде ще го намеря сега?

Тъкмо щяла да остави вече огледалото, и забелязала на едно място събрани много свине. Погледнала по-внимателно и видяла, че свинете се разотиват вече, защото се смрачавало. Почакала още малко и забелязала да се червенеет фесът на момъка.

— А, хванах ли те най-послед! Тук си бил, а аз никак и не предполагам!

След това отишла да спи.

На сутринта момъкът отишъл радостен при нея, защото си мислел, че не го е открила.

— Къде беше? — попитала тя.

— Познай — отговорил момъкът.

— Беше в една яма, свинете те бяха скрили.

— Добре — рекъл той. — Позволи ми да се скрия за последен път и ако ме откриеш, отрежи ми главата!

— Съгласна съм — отговорила царската дъщеря.

Отишъл си момъкът, нагрят крилцето на мравката и тя пристигнала веднага.

— Какво искаш? — попитала го мравката.

— Искам — рекъл — да ме скриеш така, че царската дъщеря да не може да ме намери никога.

— Сложи това крилце в устата си — казала мравката. — Внимавай да не го глътнеш! Щом го сложиш в устата си, ще се превърнеш в мравка. Покатери се тогава по стената и се скрий зад царската дъщеря!

Сложил момъкът крилцето в устата си и се превърнал веднага на мравка. Покатерил се по стената и се скрил зад царската дъщеря.

Царската дъщеря взела пак огледалото и започнала да гледа. Погледнала насам, погледнала натам — не го открила. Погледнала към морето, не видяла нищо. Погледнала към звездите — нищо. Към планината — също.

Стояла от сутринта до вечерта пред огледалото, без да откъсва поглед от него. Просто се побъркала.

„Къде ли се е скрил?“ — мислела си тя.

Чак до залез слънце гледала в огледалото. Като видяла, че не може да го открие никъде, така се разсърдила, че грабнала огледалото и го направила на парчета.

— Къде си? — извикала тя. — Ела, ще ти стана жена!

Тогава момъкът извадил крилцето от устата си, превърнал се пак на човек и я прегърнал.

— Ето ме! — извикал той.

Така момъкът се оженил за царската дъщеря и по този начин спасил живота на много хора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.